

School A en School B

door

MARIA VAN HOVE

L. OPDEBEEK :- UITGEVER :- ANTWERPEN

School A en School B.

In het stadje Rasbeke waren twee jongensscholen, die genoemd werden: school A. en B.

En de leerlingen van de eene school leefden in vijandschap met die van de andere.

Die van school A. beweerden, dat er bij hen beter geleerd werd, en die van school B. zeiden, dat zij knapper bollen waren.

De waarheid was, dat er op beide scholen jongens waren, die hun best deden en opletten en dus veel leerden... en ook jongens, die slecht oppasten en dus weinig leerden.

— Onze school is schooner dan de uwe! hielden die van B. vol.

— Juist omgekeerd, ze is eene oude schuur vergeleken bij de onze, spotten die van A.

En zoo werd er dikwijls getwist!

Maar erger werd het, toen de knapen begonnen te vechten. De leerlingen van A. sloegen die van B. omdat deze hen niet geloofden, en de leerlingen van B. sloegen die van A. om zich te verdedigen. Ze begonnen ook wel eens zelf.

De bestuurders en meesters van beide scholen verboden gedurig dat vechten, maar de grootste belhamels gingen dan hun oorlog voeren buiten de stad en keerden soms met builen, bloedneuzen of schrammen terug. En niet zelden waren ook de kleederen bevuild of gescheurd.

Een dier haantjes vooruit van school A. was Willem Vermeere, een jongen van tien jaar. De kapitein van 't legertje B. heette Dolf Verdonk. Willem en Dolf vochten altijd met elkaar. Soms lag Willem boven, soms Dolf en alle soldaten erkenden, dat beide generaals even sterk waren.

Laat in den winter begon het nog eens hard te vriezen. De kinderen konden baantje glijden en ze haalden hun hart op. 't Was plezierig op 't ijs! En 's avonds als ze naar huis gingen, verlangden ze weer naar den morgen.

School A. en school B. reden dikwijls om het vlugst en soms gingen ze daarbij zoo wild te werk, dat velen met een harden smak op 't ijs terecht kwamen.

Maar de vorst hield niet lang aan. Zekeren morgen regende het. En 't ijs van den vijver geraakte los en dreef in groote schollen op 't water.

Doch de jongens vonden nu iets anders uit, tenminste de waaghalzen, die geen gevaar kenden.

Denk eens, ze sprongen van de eene schol op de andere. Dat was gevaarlijk! De schollen konden wegschieten van onder de voeten... en dan zouden de roekelooze springers in 't water vallen.

Zekeren middag waren eenige jongens van school A. en school B. weer op 't ijs. En springen dat ze deden! Die van A. wilden natuurlijk weer meer doen dan die van B. en de leerlingen van B. zouden eens laten zien, hoe zij de baas waren.

Voor al de kapiteinen toonden hun kunsten.

— Doe dat eens na! riep Willem Vermeere... en hij liep over de schollen van den eenen oever van den vijver naar den anderen.

— Doe dat eens na! schreeuwden de jongens van school A. Ge durft niet!

De leerlingen van B. keken naar Dolf Verdonk, hun overste.

En Dolf was wat bang. Zóó over den vijver, op al die bewegelijke schollen!

— Hij durft niet! riepen de jongens van A. weer. Ha! ha! hij durft niet.

Dat liet Dolf zich niet zeggen! Hij onderdoen voor Willem! Neen, neen!

En hoep! hij sprong op 't ijs, vlug van de eene schots op de andere.

— Oei, schreeuwden alle jongens.

Een groote schol was gebroken. Dolf stond even op de eerste helft, trachtte zijn evenwicht te houden en vlug op een

ander stuk ijs te springen, maar de schots kantelde... en de waaghals viel in 't water, verdween zelfs onder 't ijs.

Geen der jongens sprak een woord.

Ieder stond als stom van den schrik.

Daar verscheen even Dolfs hoofd.

— Help, help! riep de drenkeling.

Maar er waren geen groote menschen in de buurt.

— Hij zal verdrinken! kreet een der knapen en hij liep schreeuwend weg.

Nog een paar jongens gingen op de vlucht.

— Help! klonk het weer.

Willem Vermeere was zoo bleek als een doek. Hij keek even naar zijn vijand, maar hij lachte niet om diens ongeluk.

Willem sprong in den vijver. Hij stapte door 't water, en duwde de ijsschollen weg.

Maar 't water kwam tot aan zijn borst, en nog ging de jongen verder. Het water kwam tot aan zijn schouders, tot aan zijn hals.... En nog kon hij den drenkeling niet grijpen.

Waar was Dolf nu? Verdwenen onder 't ijs!

Willem stak zijn hand onder de schollen. Hij voelde iets, kreeg een schok en viel bijna omver.

Ha! hij had Dolf vast.

Nog een jongen was Willem gevolgd.

— Neem mijn hand... met de andere heb ik Dolf vast... help trekken! riep Willem.

Beide jongens trokken uit alle macht en ze sleepten den reeds half bewusteloozen Dolf mee.

De knaap werd gered; het drietal bereikte den kant.

Maar Dolf kon niet meer gaan. Hij lag als een doode op 't gras. De jongens, die gevlucht waren, hadden alles aan groote menschen verteld, en deze kwamen nu aangelopen. Ze namen Dolf op en droegen hem weg.

De jongens van school A. en B. gingen samen heen... en ze maakten nu geen ruzie.

Dolf was kopje onder geweest en toch was hij gauw beter.

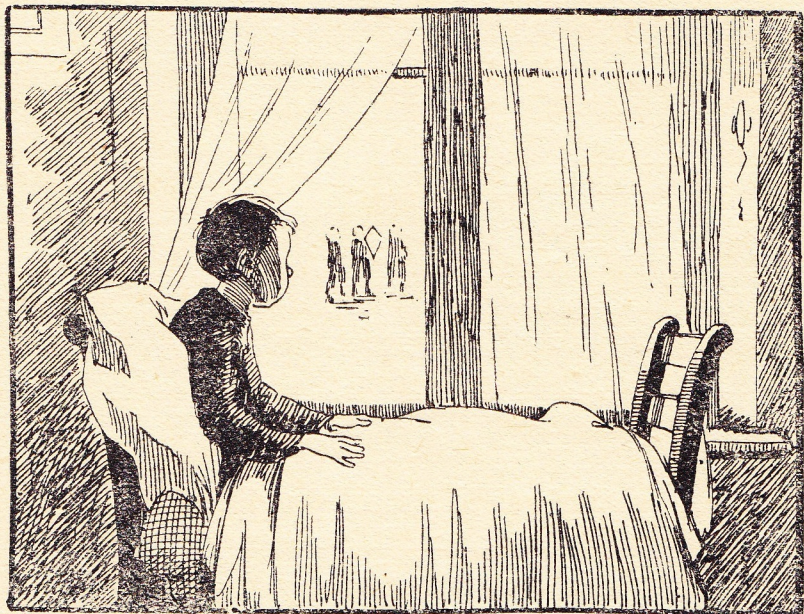
Den volgenden middag kwam hij reeds naar school, nog wel wat bleek, maar toch weer gezond.

Willem Vermeere zat thuis. 's Avonds, na de redding van Dolf, had hij vreeselijke pijn in zijn beenen gekregen.

— Zijn beenen zijn bevroren, zeiden de menschen.

Zoo erg was 't nu wel niet, maar de jongen zou toch een heelen tijd niet kunnen loopen.

Hij had er veel verdriet van! Zoo altijd in huis moeten zitten, was niet plezierig! Maar hij moest wel.

De jongens speelden nu met de vliegers en treurig keek Willem door 't venster, treurig, omdat hij niet kon meedoen.

Dolf Verdonk was bij de knapen en hij zag Willem. De jongens van school A. en B. speelden wel niet samen, maar ze hadden toch ook niet gevochten sedert dien vreeselijken middag.

Dolf kwam naar het venster en riep:

— Willem, mag ik eens binnenkomen?

— Ja, antwoordde Vermeere.

Dolf stapte in huis.

— Kunt ge nog niet gaan? vroeg hij wat verlegen.

— Neen, 'k zou misschien wel kunnen, maar ik mag nog niet.

- Zijt gij gaarne thuis?
- Neen... ik zou liever spelen met den vlieger.
- Hebt ge een vlieger?
- Neen. Ik kan er nu geen maken, ik kan niets halen.
- Wil ik er een maken voor u?
- Zoudt ge dat willen doen?
- Ja, zeker! Gij hebt mij wel uit 't water gehaald.
- Natuurlijk! Anders zoudt ge verdronken zijn!
- Ja. Ik ga 't gerief halen om een vlieger te maken.
- Maar ge zult hem hier maken, nietwaar?
- Ja, ja!

Wel, wel, de kapitein van school A. was de vriend geworden van den kapitein van school B. En de twee vechtersbazen hadden niet meer over de vroegere ruzie gesproken.

Maar Willem had zich toch ook flink gehouden bij dat ongeluk.

Een kwartier later kwam Dolf terug.

Moeder had gehoord, wat hij doen wilde en een potje stijfsel gebracht, om het papier te plakken.

Dolf ging aan 't werk.

Hij boog twee buigzame takken over elkander, zoodat ze een kruis vormden.

Hij spande dan touwtjes van den kleinen tak naar den grooten en zoo maakte hij 't geraamte. Over dit geraamte plakte hij rood, blinkend papier.

Willem keek met stralende oogen naar den vlieger.

— Hoe vindt ge hem? vroeg Dolf.

— O! zoo schoon.

— En nu de staart nog!

— Ja.

Dolf nam kleine stukjes papier, frommelde ze in elkaar en bond ze aan een touw.

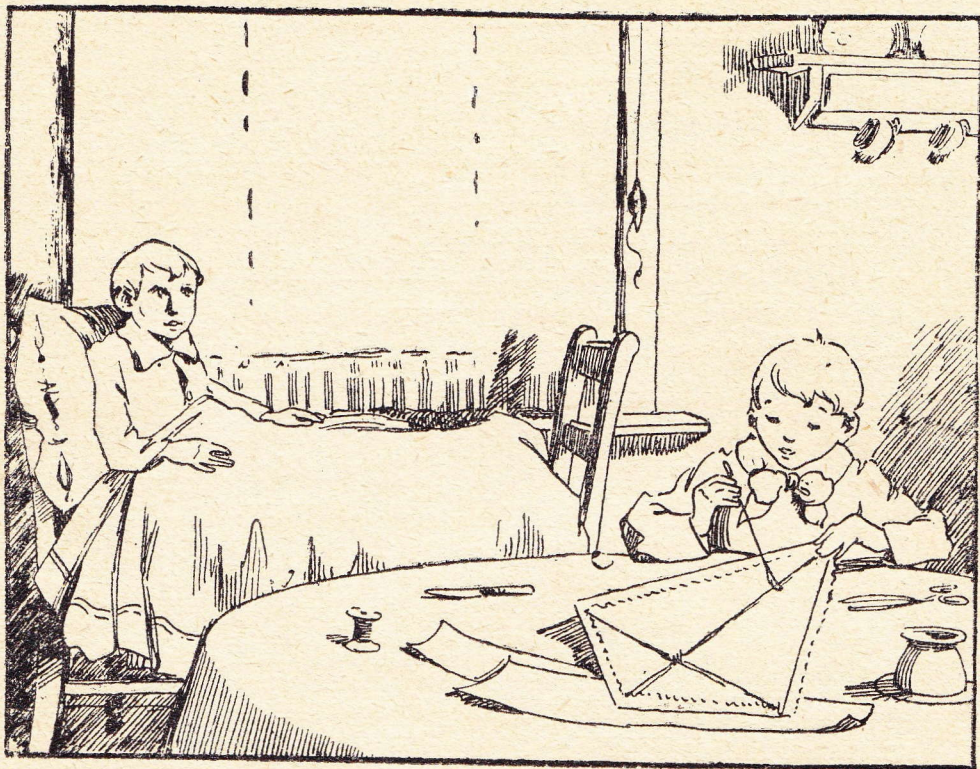
Zoo maakte hij den staart van zijn vlieger... of liever van Willems vlieger, want de zieke zou hem krijgen.

Dolf wilde 't goed doen; hij had ook een prentje meegebracht en plakte dat midden op het papier.

't Was een man, die op een trompet blies.

— Hij moet mee in de hoogte! gekte Dolf.

— Ja...

— Tot aan de wolken!

— Het touw zal zoo lang niet zijn!

Eindelijk was de vlieger klaar.

— Nu moet hij nog goed drogen, maar morgen gaat hij
de lucht in, zei Dolf.

— Laat ge hem voor het huis op?

— Ja...

— Ha! dan kan ik hem zien. O! 'k wilde dat ik beter was.

— Ge zijt ziek, omdat ge mij uit 't water gehaald hebt,
hernam Dolf.

De kapitein van school B. kwam bij den overste van
school A. en zei:

— Willem, we zullen nooit meer vechten, hé!

— Neen, nooit meer, Dolf!

Meer spraken ze niet over hun vroegere ruzie... maar
't was gemeend wat ze zeiden! De beide generaals sloten vrede.

Dolf bleef nog eenigen tijd bij Willem. Toen hij het huis
verliet, keken de makkers hem vreemd aan.

Kapitein B. die uit de woning van kapitein A. kwam en nog eens vriendelijk groetend bij het venster bleef staan!

— Wij maken nooit ruzie meer! riep Dolf. Willem is een flinke jongen en wie 't anders zegt, kome maar af! Hij is mijn man!

Maar niemand sprak Dolf tegen.

Veel jongens gingen eens voor 't venster staan lachen. En de mannen van school A. trokken dan vreedzaam met die van school B. af.

Den anderen morgen na schooltijd, dus om half twaalf, kwam Dolf zien of de vlieger goed droog was.

— Ja, ja, zoo droog als 't maar kan, zei Willem.

— Na 't eten moet hij dan zijn eerste reis doen, hernam Dolf.

— Maar ik heb geen touw.

— Ik heb er... een heele bol, jongen!

— Ha! dat is goed.

Dolf liep vlug naar huis. Een half uur later kwam hij terug.

— Nu gaat onze trompetter omhoog, zei Dolf. Kijk maar goed door 't raam!

Dolf begaf zich naar buiten.

Zijn maat Hein, die ook geholpen had om hem uit den vijver op 't droge te halen, zou den vlieger opsteken. Dolf moest loopen.

Hij wond het touw een eind af. Hein hief den vlieger in de hoogte, en toen Dolf riep: « Los! » steeg de trompetter statig naar boven. Willem keek naar buiten.

— Hoe schoon rijst hij! riep hij. En hoe hoog! En altijd maar hooger! Kijk toch eens moeder!

Moeder vond ook, dat de vlieger prachtig opsteeg.

Eindelijk was 't touw afgewonden. En nu zat de vlieger heel ver boven den toren.

Willem moest zich scheef buigen om hem nog te kunnen zien.

Dolf keek eens om en stak den arm ofhoog, alsof hij zeggen wilde: « Dat is een kerel, hé! »

Maar de trompetter moest naar beneden komen, want zijn baas zag, dat het tijd was om naar school te gaan.

Dolf palmde dus het touw in.

— Hij trekt, hij heeft nog geen zin om naar beneden te komen, zei de knaap.

De vlieger werd weer in Willems huis gebracht.

— Ja, hij vloog hoog, hé?

— O, ware 't touw lang genoeg, hij ging tot in de wolken, verzekerde Dolf.

— Alloh! riep Hein. 't Is tijd, we zullen te laat in de school zijn.

Willem bleef alleen.

Nogmaals zoo'n lange, vervelende middag!

Al zijn boeken waren uitgelezen, hij kende ze bijna van buiten. Schilderen? Och, dat werd op den duur ook vervelend.

En nu begreep Willem, wat de meester eens gezegd had, « dat de gezondheid de grootste schat is! »

Ha! kon hij nu ook maar naar school en als de klas uit was, op straat, of in de wei!

En nu in den vliegertijd! Er zaten soms wel vijftien, vliegers in de lucht; maar Willem kon den zijnen zelf niet oplaten.

Wat duurde 't lang, eer 't vier uur was!

Eindelijk klonk het uit den toren: Bom, bom, bom, bom!

En weldra weergalmden de straten van 't blij gejoel der jeugd.

Dolf vergat zelfs koffie te gaan drinken, zoo brandde hij van ongeduld den vlieger weer in de lucht te laten.

En nogmaals steeg de « trompetter », zooals de jongens hem noemden, ver boven 't haantje van den toren.

Bij 't dalen stootte hij met zijn neus tegen den muur en... o! Jammer, de neus werd ingedrukt.

— De trompetter heeft zijn voorgevel gebroken! riepen eenige jongens.

— 'k Zal er wel een pleister opleggen, zei Dolf.

Willem had 't ongeluk gezien.

— Is de vlieger kapot? vroeg hij.

— 't Is niet erg, antwoordde Dolf. Ik zal den trompetter eens rap genezen.

De stijfselpot werd gehaald, een nieuw reepje papier gesneden... en na een uurtje was de beschadigde vlieger geheel hersteld.

— Vannacht kan hij drogen, zei Willem.

— Ja, en morgen moet hij weer op reis!

Den volgenden dag was 't heel schoon weer.
Een vroege lentedag!

— De winter is voorbij, zeiden de menschen.

Maar ze dachten er niet aan, dat ze nog storm en regen mochten verwachten en wie weet, misschien sneeuw ook, want zooals 't rijmje zegt:

Apriltje zoet,
heeft nog wel eens een witten hoed.

En nu was 't pas begin Maart.

— Moeder, zou ik niet naar buiten mogen? vroeg Willem. 't Is zulk schoon weer!

— Ja, maar uw beenen, jongen!

— Maar ik bedoel, buiten zitten op een stoel, moeder!

— Ah, buiten zitten! O, zeker, ge zijt niet ziek en de zoele lucht zal u goed doen! Wacht ik zal u buiten zetten.

En moeder nam den stoel met haar kind op en nu zat Willem genoeglijk op straat.

Dat was toch een verandering.

Hij had nu 't gevoel, dat hij wel gauw beter zou zijn.

Ha! beter, en weer kunnen spelen met zijn makkers! Maar geen waaghalzerij meer! En ook geen oorlog met school B. Die tijd was voorbij.

Toen de jongens uit school kwamen, keken ze vreemd op, Willem zoo buiten te zien zitten. En zelfs veel bengels

van school B. omringden hem en spraken hem vriendelijk toe.

Willem Vermeere, dat was een flinke jongen; die had iemand van den dood gered; zijn naam was in de gazet gedrukt geweest, ja, echt gedrukt.

En de knapen begrepen thans ook, hoe dwaas het was altijd in ruzie te leven... en dat alleen, omdat ze op verschillende scholen gingen. Door hun «elkaar den baard willen afdoen», was er bijna een makker omgekomen! En wie vond het niet plezieriger in vrede te leven en met elkander vroolijk te spelen, dan steeds dat oorlog voeren!

De meesters hadden er ook zoo over gesproken en al de leerlingen zeiden bij zich zelf tot elkander, dat de onderwijzers gelijk hadden. Dus geen ruzie meer!

— Zeg, Willem, riep Dolf, nu weet ik wat!

— Wat dan?

— We zullen den vlieger oplaten.

— Maar ik mag niet loopen.

— Neen, neen, maar ik zal den vlieger oplaten en als hij heel hoog is, zult gij hem vast houden. Hoe vindt ge dat?

— Ja, ja... dat zal plezierig zijn! juichte Willem, en zijn oogen straalden van vreugde.

Dolf haalde den vlieger.

Hein stak hem weer op en Dolf liep.

De trompetter deed zijn best; eerst zwierde hij wat, maar dat doen de beste vliegers immers. Doch dan schoot de wind er onder... en hij stoof omhoog... altijd hooger tot hij op 't laatst een stipje geleek.

Dolf kwam langzaam naar Willem en gaf hem het touw.

— Goed vasthouden, Willem, want hij trekt hard hoor, vervolgde hij.

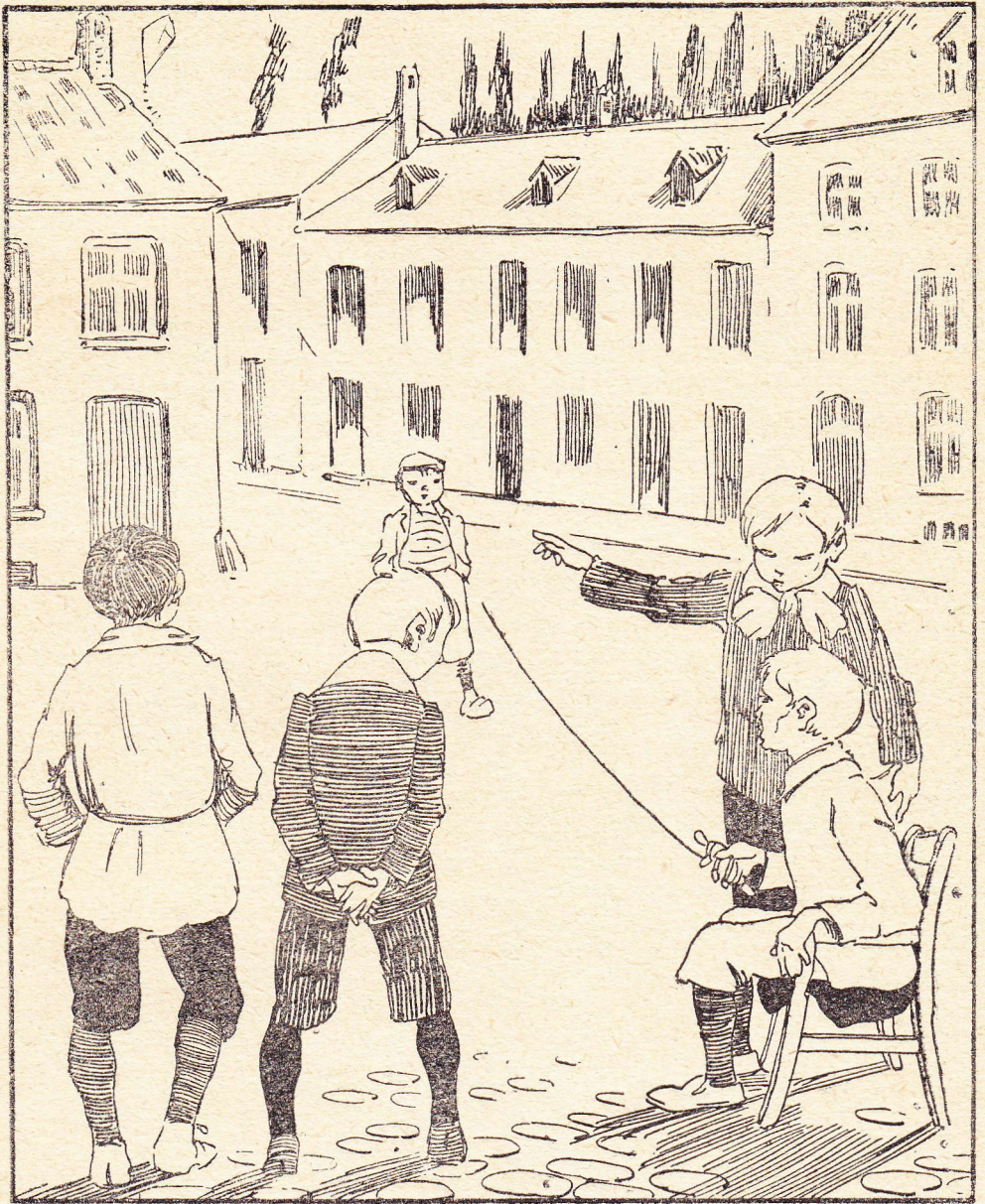
— Ik zal oppassen, zei Willem en vol blijdschap nam hij de koord over.

Hoe gelukkig gevoelde de jongen zich! Zijn gezicht glansde.

Moeder kwam eens kijken.

— Dat is plezierig, he! zei ze ontroerd.

Ja, moeder was ontroerd, omdat ze medelijden had met haar kind, dat zoo aan zijn stoel gebonden was. Zeker, Willem

had schuld... hij was begonnen met die roekeloosheid van «scholletje springen», hij had Dolf Verdonk uitgedaagd, doch hij had ook zijn stoutheid weer goed gemaakt. En ge weet hoe!

Wat was moeder bang geweest, dat Willem kreupel zou zijn!

Maar, gelukkig had de dokter gezegd, dat haar zoontje

goed genezen en weer loopen en springen zou als vroeger.
Nog wat geduld!

En moeder verheugde zich nu, omdat haar zoontje ras genas.

De jongens moesten gaan eten.

Willem haalde 't touw in en de vlieger kwam stilletjes omlaag, tot op de knieën van zijn baas.

— Dolf wilt ge eens iets doen voor me? vroeg Willem dan.

— Zeg maar!

— Kom, vòôr de school begint, terug en laat den vlieger op. Dan kan ik hem heel den middag vasthouden. Wilt ge? Dolf beloofde het.

Willem bleef nog buiten zitten tot vader thuis kwam. Vader keek eveneens verwonderd op. Hij moest natuurlijk alles hooren.

Dan nam hij voorzichtig den stoel vast en droeg hem in de keuken bij de tafel.

Dolf hield woord.

Bij de Vermeere's was 't noenmaal nog niet afgeloopen, of de vroegere kapitein van school B. stond al op den vloer.

— Ik zal hem vast oplaten, zei hij.

En toen een poosje later, vader zijn kind weer buiten bracht, zweefde de trompetter reeds hoog in de lucht.

Willem kreeg het touw en den ganschen namiddag bleef hij zoo zitten.

Zoo was er dan toch wat afwisseling gekomen in zijn eentonig leven.

Soms regende het, en dan bleef de trompetter aan den nagel tegen den muur hangen.

Maar op zulke dagen kwam Dolf zijn kameraad gezelschap houden.

De vijandschap was in warme vriendschap verkeerd. Geen beter maten in heel Rasbeke dan Willem Vermeere en Dolf Verdonk!

Eindelijk kon Willem weer naar school gaan.

't Was een schoone morgen in Mei. Daarbuiten zong alles, het vogeltje in den boom, het bieke in de struik, het windje

door de takken, maar vooral ook in Willems harte zong het.

Dolf kwam hem afhalen... maar moest weldra door een andere straat, want hij ging naar school B. en Willem naar school A.

De bestuurder van school B. vroeg aan Dolf:

— Gaat Willem Vermeere vandaag naar school?

— Ja, mijnheer.

— Ah, dan moet gij eens naar den bestuurder van school A. gaan.

Dolf vroeg zich onderweg wel honderd maal af, wat hij op school A. te maken had.

De hoofdonderwijzer ontving hem echter zeer vriendelijk en liet hem in de klas naast Willem zitten.

— Zou ik nu hier op school moeten gaan? dacht Dolf.

De les begon. Dolf bevond zich hier als een kat in een vreemd pakhuis.

Maar wie trad daar binnen? De burgemeester!

Al de leerlingen stonden op. Nadat de burgemeester den hoofdonderwijzer gegroet had zei hij:

— Gaat zitten, vriendjes! Wie van u zou nu eens kunnen zeggen, waarom ik vandaag kom?

Dolf stak dadelijk den vinger omhoog.

— Gij? Ha zijt gij Dolf Verdonk! Welnu laat eens hooren!

— Om Willem Vermeere geluk te wenschen, burgemeester, antwoordde Dolf.

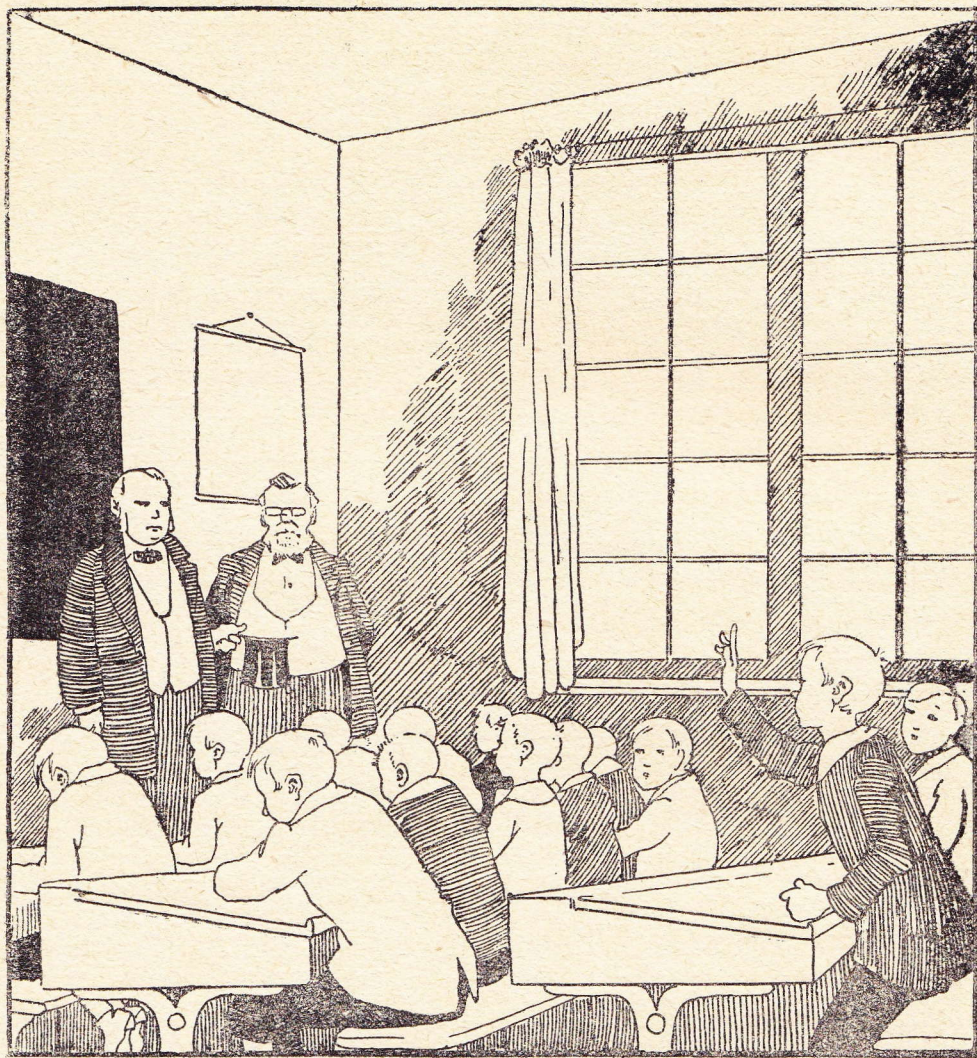
— Juist!

Ieder keek naar Willem, die zoo rood zag als vuur, en nu naar voren moest komen.

— Willem ik heb gewacht, om u geluk te wenschen, tot ik het in school kon doen, zei de burgemeester, terwijl hij den knaap de hand drukte.

Ge zijt een flinke jongen. Eerst zou ik u wat moeten berispen om uw roekeloosheid, maar ik weet, dat ge voortaan met uw leven niet meer zult spotten. En dan hebt ge getoond dat ge 't harte op de rechte plaats draagt! Flink zoo! En weet ge waarover ik me zeer verheug! Over den vrede tusschen de jongens van school A. en B. en uw onderwijzer ook, nietwaar, mijnheer?

— Zeker, burgemeester!

— Zooals de groote menschen in onze stad goede vrienden zijn, zoo moet het ook met de kinderen wezen. De kapiteinen hebben vriendschap gesloten, de soldaten ook, nietwaar? Ik ben er blij om!

En nu moesten al de kinderen driemaal « Hoezee! » roepen ter eere van Willem. En Dolf schreeuwde 't luidst. Hij mocht den ganschen voormiddag op school A. blijven. Na den noen ging hij naar B. terug. Maar voortaan bleef hij Willems beste vriend... en ook de soldaten volgden dat voorbeeld en nooit hadden ze er spijt van.

MARIA VAN HOVE

GROOTMOEDER

en andere verhalen

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen